

20.12.2008 20.00 — 45

 LES ATELIERS-CLAUS rue Croixstraat 15, Sint-Gillis/Saint-Gilles
 0478-23.50.97, info@lesateliersclaus.com, www.lesateliersclaus.com

PIERRE DE DECKER

'IK GELOOF IN HOOP'

NL "Muziek moet je spelen, muziek leeft," vertelt Marie-Laure Béraud. "Wat je thuis op computer maakt of in de studio, doe je op een podium anders. Je wilt je liedje opnieuw uitvinden."

Na een verblijf in Lyon en Parijs, waar ze met Philippe Bourgogne twee singles maakt, trekt Marie-Laure Béraud naar Laken voor een leven met Arno, met wie ze twee kinderen krijgt. In 1991 verschijnt *TURbig* 12-12. De wat hese, hoekige mix van jazz, java, chanson met een streepje pop in een productie van Chaz Jankel en met toen al Ad Cominotto op accordeon en piano, oogst dankzij 'Viens Simon' en 'Macadam ramdam' alom succes. Dan wordt het stil. Béraud schildert, publiceert, ontwerpt (o.a. voor Modo Bruxellae). In 2004 is er de cd *Elle*, en af en toe speelt ze live "want ik hou van dat contact met een publiek. Maar zonder plaat vind je moeilijk werk."

De werftekst voor het concert in het Sint-Gillis stelt: 'Marie-Laure Béraud parle de l'amour avec tendresse, mais sans illusions.' Klopt dat?

MARIE-LAURE BÉRAUD: Ik ben best een optimistisch iemand, maar meestal schrijf ik trieste dingen. Voor het evenwicht zeker? Ik heb illusies hoor, ik geloof in hoop.

Bij de release van *TURbig* vertelde u *Homo* dat uw muziek meer beïnvloed was door filmscènes en schilders als Modigliani en Kokoschka

dan door de platen die u kende.

BÉRAUD: Alle cultuur is interessant. Een zin in een boek is evengoed een aanzet voor een liedje. Maar hoe het werkt, blijft een mysterie. Soms loopt alles lekker, dan weer vind ik wat ik maak maar niks.

Ik heb net een poëziebundel af, en ik ben bezig met dialogen. Ik zet twee overleden schrijvers, cineasten, muzikanten... in scène. Bijvoorbeeld Marcel Proust en Pier Paolo Pasolini wisselen van gedachten over hun oeuvre, homoseksualiteit, sociale klasse. Een amusante oefening.

In 2004 maakte u thuis, met Charles Loos en Koen De Cauter, *Dans mon salon*, een cd met jazz standards. Wat hebt u met die muziek?

BÉRAUD: Ik val voor melodie. 'Dream a little dream of me', 'Strange fruit', dat zijn fan-

tastische songs. En ze liggen mijn stem, zo zegt men toch.

U speelt al jaren met Ad Cominotto, ook voor dit concert.

BÉRAUD: We hebben dezelfde kijk op muziek, we horen graag wat rare klanken. Het mag perfect, niet proper zijn. We houden van Sabie. En open discussie kan.

U maakte slechts drie platen op zeventien jaar, dat is weinig.

BÉRAUD: Ik moest mijn kinderen grootbrengen, alleen. Dan kun je moeilijk voor alles wat je wilt voluitgaan. En ik had geen grootouders in de buurt voor de oppas. Ik ben zot van hen, ik heb mijn job gedaan.

Ad en ik checken of er interesse is voor een nieuw album, maar de business is hard. Platenfirma's zetten iedereen op straat, een gevolg van de globalisering. Muziek wordt anders ingeschat. Er zijn artiesten met een echte carrière maar hypes en poen pakken primieren vaak boven kwaliteit.

U schrijft ook voor Arno. Hoe doet u dat? Een tekst als 'Mourir à plusieurs' met de zin "nous sommes nos fossyeurs" zit hem als gegoten.

BÉRAUD: Ik vond het interessant thema's als corruptie en milieuvulling te linken met humor. Arno is beroemd, hij bereikt veel meer mensen dan ik. Hij heeft geen letter veranderd. Soms vindt hij mijn Frans te moeilijk, dan zoek ik een woord dat hij wel kent.

U kwam naar Brussel voor Arno. Blijft u voor Brussel?

BÉRAUD: De stad is kosmopolitischer, boeiender dan een pak plekken in Frankrijk. Maar om het imago focust men te fel op het centrum. De situatie in Laken bijvoorbeeld is catastrofaal: criminaliteit, troep op straat, nauwelijks politie, plannen voor industrie en distributie in de kanaalzone, dus meer verkeer. Maar als iedereen weggaat, zal de buurt weggroten. Ik hou van Brussel, daarom doet dat pijn.

FR Avec ses faux airs de Juliette Gréco, Marie-Laure Béraud, qui a écrit *Mourir à plusieurs* pour son ex, Arno, chante de sa voix rauque et aguichante un répertoire qui englobe le jazz, la java, la chanson et la pop. Rarement en concert, elle sera cette fois accompagnée par Ad Cominotto à l'accordéon et au piano.

EN Marie-Laure Béraud, a Juliette Gréco-style chanteuse and the woman behind (her ex) Arno's "Mourir à plusieurs", serves up a husky, angular mix of jazz, java, and chanson with a dash of pop. As Béraud rarely plays live, this concert, which features, among others, Ad Cominotto on accordion and piano, is a real event.